

Elisia Poelman, schilderijen als innerlijk landschap

Het werk van Elisia Poelman vormt zich ver weg van de waan van de dag. Een wereld van vorm en kleur die net als klanken of geuren intuïtief en instant herinneringen, sensaties, stemmingen oproept. Nostalgie met een zoete of meer bittere toets. Woorden hiervoor vinden is niet evident, het is een ervaring die taal te boven gaat. Ook van nadrukkelijke maatschappijkritiek houdt Poelman zich op het eerste gezicht ver weg.

Maar misschien zit de bewuste noot net hierin: een oog voor het tijdloze en de onaflatende, dagelijkse pogingen om daarvan een accurate vertaalslag te maken op doek. Als ingang gebruikt Poelman de natuur, een poort naar iets wat hoger en groter is. Wat ook hoop geeft. Want dat acht de kunstenares heel belangrijk: vreugde te creëren voor de beschouwer van haar werk. Vitaliteit en levenslust. Kleuren die energetiseren, harmoniseren, die helen misschien. Het cyclische van de natuur als een manier om vernieuwing en verval ook in het leven te aanvaarden.

Het werk van Poelman speelt in eb en vloed met het figuratieve. Soms komen de natuurimpressies heel dichtbij, soms klinkt vooral de verf heel luid en verstomt de anekdotische laag. Het gaat haar altijd om het schilderen, om de romance met de verf en de oneindigheid aan toetsen en stijlen die te verkennen valt. Nooit af, nooit uitgeput. Altijd zijn er weer andere formaties te vinden, van dikke en fijne lijnen, van vlakken en reliëf, van grove borstelstreken en ragfijne kanttekeningen.

Net zoals het leven zelf is niet alles voorspelbaar in een werk. Het is niet precies weten waar het naartoe gaat en daar vrede mee nemen. Elke keer is het een balanceren tussen ongeremdheid en bewuste acties ondernemen, nauwgezet dirigeren. Sommige werken wachten tot een jaar in haar atelier op de finale toets. Nodige rijpingstijd tot het plots heel helder wordt wat het geheel nog vraagt. Deze tijd laten verstrijken, geduld kunnen oefenen in de liminale ruimte vol vraagtekens, dat is een kunst die Poelman goed bezit.

Poelman wil zichzelf blijven uitdagen. Dat doet ze door ook te experimenteren met keramiek en met iPadtekeningen. Wat ze daar leert, de vruchten van dit onderzoek, neemt ze weer mee naar haar canvas. Dat geldt ook voor de spontane, onbevangen krabbels in haar schetsboeken (soms echte meesterwerkjes). Een dagboek waar vrijheid regeert, een intiem logboek. Een archief aan beeldtaal, een databank die ze daarna inzet op haar doeken, een alfabet van lijn en kleur, die ze als puzzelstukjes samenstelt tot telkens nieuwe, frisse taal.

Doorheen de gelaagdheid die Poelman zorgvuldig opbouwt, komt iets stelselmatig op het canvas en tegelijkertijd in haar hoofd tot rust. Blijven beeldhouwen met acryl, olieverf- en pastels tot het klopt. Schilderen is een manier om de wereld te ordenen. Wanneer het rangschikken precies afgelopen is, is geen exacte wetenschap. Meer een weten. Nu is er adem, nu is er evenwicht, nu wordt koel genoeg geschraagd door warm, nu danst en krioelt het doek, en zijn er even goed hoeken waar het meanderende oog van de kijker rust kan vinden.

Een kunstwerk kopen is energie binnenhalen, vindt Poelman. Dat geldt zeker ook voor haar eigen werk. In de wirwar van toetsen zit haar hele manier van leven en kijken vervat. De werken leven, zelfs als ze aan een muur terechtkomen. De doeken zijn niet statisch, maar heel

dynamisch. Ze nodigen de toeschouwer uit tot een levendige dialoog met de uitbundige kleuren, de woelige baren en schuimkoppen van de verf die aan het canvas lijken te willen ontsnappen. De energieke, sculpturale schilderstijl van Elisia Poelman is niet vrijblijvend. Maar net daarom een onmiskenbare toevoeging aan je innerlijke leven, voor wie hart, oog en hoofd wil openstellen.

Annelies A.A. Vanbelle